INCURSIUNE

ŞTEFAN GHIDOVEANU

Mergea fluierînd nepăsător pe drumul prăfos ce şerpuia continuu, însoţind contururile arcuite ale colinelor din preajmă. Sus, pe cer, discul orbitor al soarelui înghiţea tot mai mult azurul, pe măsură ce orele se substituiau unele altora, ca picăturile de ploaie dintr-un şuvoi de toamnă tîrzie. Privi în dreapta, aproape de jumătatea pantei, acolo unde începea – năvalnică – împărăţia arborilor cu frunze ascuţite ca nişte ace, mirosind aromat şi puternic: mirosul unei păduri de brad, a cărei viaţă de o durată aproape imemorială se pierdea în clocotul evenimentelor prelinse peste faţa lumii. O scurtă ezitare: privirea nerăbdătoare înregistră mecanic nuanţa de un verde-închis a copacilor, vîrfurile lor – lance lîngă lance – înghesuite unele într-altele, ca flamurile pe un cîmp de bătălie, şi dunga puternic conturată, separînd bolta de relieful cocoşat.

În spatele lui, pe celălalt versant al văii, răsună dintr-o dată, amplificat printr-un ciudat fenomen acustic, sunetul unic, inconfundabil, al unui corn de vînătoare. Se întoarse contrariat într-acolo. Pe pajiştea grasă, împestriţată cu flori albastre de nu-mă-uita, un cavaler într-o armură lucitoare, bogat împodobită, urmărea din goana calului un grup de căprioare speriate de moarte, pe care încerca să le săgeteze cu arcul său uriaş. În spaima lor, cu nimic mai puţin graţioase totuşi, delicatele animale încercau să scape cu

fuga de urmăritorul nemilos, pe care-l simţeau mereu în urmă, la numai o bătaie de săgeată distanţă, împărţind locuri în eternitate cu arma lui implacabilă. În cele din urmă, vînătorul reuşi să-şi atingă ţinta şi căprioara din coada şirului se rostogoli la pămînt, mînjind cu sînge iarba înaltă şi foşnitoare. Cîteva spasme violente îi scuturară trupul străpuns, după care înţepeni cu ochii umezi aţintiţi către necuprinsul cerului de vară...

Pe neaşteptate, drumul făcu o cotitură spre stînga şi imaginea cavalerului dispăru. În faţa drumeţului apărură siluetele zvelte ale unei aşezări omeneşti, înconjurînd cu fidelitate oglinda nemişcată a unui lac. Coloanele albe şi, s-ar fi spus, suple, care susţineau cele mai multe construcţii, păreau tot atîtea păsări gata să-şi ia zborul la un fîlfîit de aripă. Temple, apeducte şi băi termale, alături de statui şi grădini înfloritoare, dădeau impresia că bogăţia se înstăpînise pe vecie în acel oraş, la al cărui renume îngenunchease pînă şi timpul.

O şosea largă, pietruită, se deschidea dinaintea călătorului, într-o invitaţie mai mult decît elocventă. Grăbi mersul şi după un sfert de oră paşii îl purtau pe aleile străjuite de platani înalţi şi subţiri, ca nişte lumînări de nuntă. Imediat se trezi înconjurat de mulţimea gălăgioasă, heteroclită, a locuitorilor aşezării. Nu fu surprins de ţinuta lor, cu totul neobişnuită: femeile – cu părul strîns într-un coc greu, măiestru lăsat pe ceafă purtau rochii lungi, fără mîneci, cu faldurile adunate sub sîni; bărbaţii – tunşi scurt, soldăţeşte – purtau togă şi cunună de lauri sau, dacă vremurile erau vitrege, tunici scurte din piele de bou, întărită cu apărători de metal galben şi căşti de fier. Toţi erau veseli şi sporovăiau încontinuu, contrazicîndu-se prin gesturi şi vorbe, în lungi dispute filozofice.

Se plimbase o vreme prin oraş, sedus de bucuria redescoperirii mereu înnoite a unor locuri deja cunoscute, locuri în care poeţii îşi ofereau versurile, iar ţăranii marfa, primind în schimb învăţătura filozofilor, prin ale căror guri lumea trebuia mai întîi inventată şi doar apoi descoperită. Mersese aşa, aparent la întîmplare, printre casele albe şi platanii maiestuoşi, iar paşii lui îl purtaseră singuri pe drumul conducînd afară din acel veritabil muzeu în aer liber. Şarpele de praf i se ivi iarăşi în faţă, muşcînd orizontul înaintea paşilor obosiţi de atîta efort. Nu putea, totuşi, să rămînă. Aruncă o privire în zare şi porni din nou la drum...

Hoinări astfel, zile în şir, prin lumea aceea ciudată, în care Timpul şi Istoria păreau că-şi făcuseră culcuş. Castele fabuloase, cu donjoane sprijinind cerul, cu ziduri fortificate, în spatele cărora domniţe purtînd brocarturi şi dantele îşi aşteptau cavalerii plecaţi în neştiute cruciade, animale uriaşe, cu dinţi ascuţiţi şi puternici, aidoma unor fierăstraie, luptînd din greu, pe

viaţă şi pe moarte, cu hoardele dezlănţuite ale unei omeniri aflate încă în zorii civilizaţiei, piramide gigantice, născute din trufia unor regi demult uitaţi, amestecaţi pur şi simplu în ţărîna timpului, zdrobiţi sub povara sutelor de secole pe care voiseră să le sfideze prin înălţarea acelor monumente, oraşe tentaculare, înghiţind cu lăcomie spaţiul celor trei dimensiuni, acoperind faţa virgină a naturii cu o mască mortuară din beton, sticlă şi oţel, înfrăţindu-se în fantastice păduri de zgîrie-nori iviţi parcă peste noapte dintre nesfîrşitele rîuri de asfalt ale autostrăzilor, clădiri, monumente, oraşe, ţări – toate se înşirau de-a lungul acelui drum colbuit, la îndemîna cunoaşterii drumeţului ce le-ar fi străbătut.

...În sfîrşit, un zid întunecat şi masiv, speriind clipele cu neclintirea lui, îi închise orizontul. Era seară şi cerul palid devenise stacojiu, încît apusul părea înecat în sînge. La răsărit, întunericul se instalase deja, cu armata lui de taine, peste contururile arcuite ale colinelor învăluite în mantia pădurilor de brad.

Călătorul se opri un moment locului, schimbîndu-şi greutatea trupului de pe un picior pe altul, dovadă că era nehotărît. Scrută prin lumina crepusculară drumeagul pe care mersese pînă atunci, apoi îşi aţinti ochii asupra zidului de culoarea cărbunelui, căutînd cu înfrigurare din priviri un lucru anume, încă ascuns. Nu-şi amintea ce trebuie să facă...

Apoi, un desen luminos se detaşă pe zid şi brusc îşi dădu seama că acolo era **poarta...** Fugi către ea, o deschise şi pătrunse în interiorul zidului, care-l înghiţi tăcut, cu lăcomie, ca un animal hămesit. Contururile trecerii se estompară, pînă cînd în cele din urmă dispărură cu totul, înghiţite şi ele de noaptea profundă şi rece a ţinutului uitat de timp...

*

Mergea fluierînd nepăsător pe coridoarele înghesuite ce făceau mereu aceleaşi coturi în unghi drept, însoţind geometria rigidă a cabinelor navei. Sus, pe plafonul nu prea înalt, luminile difuze ale lămpilor electrice străluceau slab, abia reuşind să alunge umbrele de pe pereţii cu reflexe metalice. Aerul nu mirosea a nimic, era doar aspru şi uscat. Pe măsură ce înainta, urcînd spre etajele astronavei, presiunea creştea datorită motoarelor auxiliare.

Uşa întredeschisă a unei cabine i se ivi în faţă, îmbiindu-l să intre. Se apropie şi o deschise larg, dar nu intră imediat. Rămase cîtva timp în prag, contemplînd aparatele complicate cu care era ticsită încăperea. Le cunoştea foarte bine: peste cîteva minute avea să fie cuplat la ele şi dezactivat.

Memoria urma să-i fie ştearsă şi pusă la păstrare pînă în momentul în care un nou control anual al navei trebuia îndeplinit. Atunci, venea iarăşi reactivarea. Şi tot aşa, cine ştie pînă cînd...

Se apropie de masa de operaţie aflată în mijlocul cabinei şi se întinse pe ea, cu un gest obosit. Încă mai fluiera nepăsător, cînd două braţe mecanice începură să-i deşurubeze capul...